

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Kathryn Croft

The Other Husband

Copyright © Kathryn Croft 2021

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Drugi muž

KETRIN KROFT

Preveo sa engleskog
Mirko Bižić

Stela

Za Lilu

PROLOG

Ebi

Jul

Probudilo ju je snažno udaranje u vrata. Još uvek je napola usnula, čula su joj tupa, možda je to umislila?

Ne, evo ga opet. A kada neko lupa na tvoja vrata u tri ujutru, to nije dobar znak.

Pored nje Rob je i dalje spavao uprkos lupanju. Nije se šalio kad je pričao da bi mogao da prespava uragan. Iako se Ebi ne plaši – sigurno je da niko ko želi da im naudi ne bi privlačio ovoliko pažnju na sebe i na ovakav način – stomak joj se stegao u čvor.

Dok žuri ka prozoru, škilji kroz zavese iako je sa sprata nemoguće videti ko je pred vratima. Sijenin auto je nesmotreno parkiran na prilaznom putu. Izgleda kao da je bilo potrebno više truda da se zaustavi pod tim uglom nego da ga je parkirala u pravoj liniji. Nema potrebe da budi Roba, Sijena je došla zbog nje.

Pošto je hodnik bio u mraku, zamalo da izgubi korak na stepenicama dok je pokušavala da stigne do vrata pre nego što ponovo počne da lupa. Sve u vezi sa ovim je pogrešno, Sijena nije osoba koja traži pomoć i nije osoba kojoj je ikada potrebna pomoć. Ebi zna da ovo ima veze s njom. Nema više skrivanja.

Utrnula je od šoka kada je širom otvorila vrata i shvatila u kakvom je Sijena stanju: šminka joj je bila razmazana ispod očiju, a vlažna kosa zalepljena za zajapurene obraze. Uprkos kiši nosila je samo pidžama-šorts i top ispod dugog, tankog kardigana, papuče na nogama bile su joj već natopljene. Ebi je uspjela da zapazi sve detalje iako ju je obuzimala zebnja.

Napolju je kiša dobovala po zemlji, zvuk je bio skoro umirujuć, vreme se uklapalo u situaciju kao da su njih dve likovi iz romana.

Sekunde su proticale pre neko što je Sijena otvorila usta da progovori iako je bilo jasno da očajnički želi da kaže ono zbog čega je došla. Onda je konačno progovorila.

„Gde je on?”

„Ja ne... Sijena, šta se dešava? Uđi unutra, kisneš”, pozvala ju je Ebi.

„Ne, neću kročiti u tvoju kuću.” Sijenine oči su se pretvorile u proreze. „Samo mi reci gde je on.”

„Greg? Govoriš li o Gregu?” Naravno da Ebi zna da o njemu govori.

„Gde je on?”, ponovi Sijena.

„Ne znam gde je Greg. Zašto bih? Reci mi šta se dogodilo.” Ebi opet pokušava da je natera da uđe.

Sijenina je toliko snažno tresla glavom da su joj letele kapljice vode kao kad se pas stresa posle kupanja.

„Nemoj!”, viknu. „Nemoj to da radiš. Zar nisi dovoljno lagala?”

„Sijena, govoriš besmislice. Molim te, uđi unutra i ispričaj mi šta se dešava.” Vredi da pokuša da je smiri, ali Ebi zna da je ovo njihov kraj, ovo je kraj svega. Put bez povratka.

Rob se stvorio kraj Ebi – nije ga čula kad je sišao – i stavio ruku na njeno rame dok je žmirkao po noći.

„Sijena? Šta se dešava?”

Okreće se ka njemu, a lice kao u duha malo joj se ublažilo. Naravno, nije Rob taj na koga je usmeren njen otrov.

„Pitaj svoju ženu”, kaže. „Zna ona tačno šta se događa. Takođe, uskoro će i policija znati.”

Onda je otišla, a Ebine uši zaparala je škripa automobilskih guma.

PRVI DEO

1.

Ebi

Krajem aprila

„Jesi li srećna ovde?“, upitao je Rob dok joj je dodavao čašu *proseka*.

Već tri nedelje i četiri dana živeli su u svojoj kući u Vinčmor hilu i ovo je prvi put da je nešto slično pitao Ebi. Ona uze svoju čašu i stavi je na tepih pokraj sebe. To je nezgoda u najavi, ali ona ju je ipak tu ostavila. Sede na podu, nova sofa još nije stigla, a staru su prodali preko *Ibeja* pre polaska iz Ipsviča. Bila je Robova iz vremena kada je živio sa starim cimerom i podsećala ju je na vreme kad su se prvi put sreli.

Koliko su onda bili drugačiji ljudi iako je malo vremena proteklo.

„Naravno da sam srećna“, reče ona. „Kako ne bih bila? Ovo je ostvarenje sna, zar ne? Četvorosobna kuća u Londonu.“ Pokaže rukom, ali i dalje ne može da veruje da poseduju ovaj prostor. Zvuče li njene reči isprazno kako joj se čini? Nada se da ne. Odlučna je da ne uništi ovo Robu – naporno je radio u advokatskoj kancelariji za ovo unapređenje, a niko od njih nije mogao da zna da će to dovesti do preseljenja u grad u kojem je samo jednom bila, i to kao dete. Sada su bliže Robovim roditeljima u Ridingu, pa je to za njega još jedan plus. Nema načina da kaže Robu za samoću koja je slama i zloslutno steže od jutra do noći. Rob se naginje i ljubi joj vrh glave. „Znam da ti je teško jer još uvek nemaš posao ovde. Neka škola će te zgrabiti uskoro.“

Njegov osmeh pokazuje da on zaista u to veruje, a ona želi da ima njegovu veru, ali svakog dana proverava onajn i njena pozitivnost ispari kad sazna da u okolnim opštinama nema praznih mesta za

zamenika direktora škole. Drugo polugodište bliži se kraju, većina pozicija koje počinju od septembra već su popunjene i očekuju je prazne nedelje.

Ebi ne kaže Robu da može proći i cela godina dok se ne pojavi prikladna pozicija. Istini za volju, njena jedina opcija može biti da prihvati nazadovanje i prijavi se za poziciju razrednog nastavnika, a to bi značilo da bi propao sav trud koji je uložila u školi Boks hil.

Ebi nikada neće glasno izreći svoje strahove Robu. On živi svoj san, a ona će svoj jednostavno morati da ostavi malo po strani. Zar to nije ono što čini brak? Žrtvovanje, uzimanje i davanje. Kao i sve ostale stvari o kojima ljudi ne govore.

„U pravu si”, kaže Robu. „Uskoro ću nešto naći. Treba da iskoristim ovo slobodno vreme i postavim stvari na svoje mesto u ovoj kući.” Ta pomisao je ispuni zebnjom. Ne želi to da radi, trebalo bi da pravi planove za prvo polugodište.

Jedu tajlandsku hranu – ustaljeno petkom otkako su se preselili – a Rob joj nudi poslednju prolećnu rolnicu.

„Već si mnogo toga ovde uradila”, kaže. Istina je, Ebi je prefarbala svaku sobu i očistila svaku površinu, i time uklonila sve vidljive tragove od prethodnih vlasnika, ali ima još mnogo da se uradi. „Ne možeš sve da uradiš, Ebi. Uskoro ću imati slobodnog vremena i mogu i ja da se uključim. Samo, sada je ludnica dok se malo ne snađem u kancelariji. Na kraju ću se navići na ovaj gradski život.”

Ona i ne sumnja da hoće, izgleda kao da Rob može da se prilagodi bilo čemu, a i to što je kao student živeo u Londonu znači da mu teritorija nije nepoznata. Uz sve to, ostajanje uveče dokasno uzima svoj danak. Kod oboje.

„Ne brini o kući. Srediću je ja. Ti radi sve što treba da radiš.” Osmehuje se: „Sećaš se?”

Rob se nasmejao. Pre pet godina, na početku njihove veze, njih dvoje su se dogovorili da neće sputavati jedno drugo u postizanju karijernih ciljeva. Uzajamno će se podržavati i razumeti ambicije i odlučnost onog drugog, bez obzira na to što su u različitim profesijama. Ebi tada tek što je napunila trideset, a Rob je bio godinu dana stariji, pa je bilo lako da se usredsrede samo na rad i jedno na

drugo. Nikada joj nije palo na pamet da se zapita hoće li se sve to promeniti.

„Žao mi je što je trenutno sve jednostrano.” Rob se pruža za nje-nu ruku. „Preselili smo se ovdje zbog mog posla, nauštrb tvog i ja...”

„Nijedan deo našeg dogovora nije kazivao da će uvek sve biti jednako podeljeno. Prestani da brineš. Dozvoli mi da sredim kuću jer kad se vratim na puno radno vreme u školi, neću imati vremena ni da napravim pasulj na tostu za večeru. A tek na pranje i čišćenje možeš da zaboraviš!”

Rob se smeje. Njoj je drago što mu je odagnala brigu. On je već dovoljno obuzet krivicom zbog ovog preseljenja u London, a ona mrzi da vidi da brine i za nju. Dovoljno mu je bilo pre dve godine, brinuo je o njoj kad joj je majka umrla. Nikada više Ebi neće dozvoliti da on nosi njen teret.

Kasnije te večeri Rob je spavao, njegov laptop je ostao otvoren na krevetu, a ona je hodala po mraku kroz kuću. Put joj je pokazivala lampa na telefonu. Osećaj je kao da lutaš po tuđoj kući. Nikada ne govori Robu da joj je srce ostalo u njihovom dvosobnom iznajmljenom stanu u Ipsviču. Mogli su kupiti nešto pre mnogo godina, ali ona nije mogla da ga napusti iako je to značilo uzaludno trošenje novca na kiriju.

Mora da se sabere. Kad završe sa uređivanjem, ovo će biti prelepo dom, a ona će se ubrzo vratiti da radi posao koji voli. Ali, bez obzira na to koliko se trudila, ne može da se otrgne od osećaja da je toliko toga ostavila za sobom. Mnogo više od sećanja na majku.

Ebi to ne zna, ali manje od dvadeset četiri časa deli je od upoznavanja sa Sijenom Vels. Njen život će se promeniti preko svake spoznaje, poželeeće da ništa drugo ne radi osim da brine o njihovom novom životu.

Sijena Vels.

Ebi će poželeti da je nikada nije ugledala.

2.

Sijena

Postoje dve strane svake priče, ali ne i ove. Ova ih ima mnogo više. Za Sijenu sve počinje i završava se sa Ebi. Nema ničeg neobičnog kod ukrštanja njihovih životnih puteva. Slučajan susret, nalik bilo kojem drugom, ne različit od načina na koji bilo ko uđe u nečiji život. Ne postoji ništa zloslutno ili s predumišljajem kod toga, čak bi i Ebi to priznala. Nasumično. To čini mnogo gorim sve ono što se desilo.

„Osećaš li se dobro?“, pita Greg ujutru. „Čini mi se da si onako... Ne znam... ne pri sebi.“

Ne gleda ka Sijeni dok govori, a ona bi to želela, da nešto potkrepi njegove reči, nešto što će joj dokazati da to i misli, da je zaista vidi. Umesto toga, on je zauzet svojim telefonom, lista i tipka po ekranu s tananim osmehom na licu dok pijucka svoju uobičajenu jaku crnu kafu. Teško je odgonetnuti u šta gleda, ali Sijena je ubeđena da nisu vesti ili nešto vezano za posao.

Kao i obično, Greg izgleda savršeno ovog jutra, besprekorna bela košulja i teget kravata, njegove pantalone oštih ivica pedantno su ispeglane. Svakog jutra je isto kad ide na posao – mora da bude odeven da uliva poverenje pacijentima s kojima će se sresti. Oni doslovce stavljaju svoj život u njegove ruke. Sijena se pita kako joj dosad nije palo na pamet da on možda uživa da izigrava boga.

„Učiniću to“, kaže ona i pomeri tanjir u stranu. Iako Greg može bez doručka, ona definitivno ne može da funkcioniše bez njega, a od jutros je već pojela kajganu, pire, tost i avokado.

„Gde ti sve to stane?“, pita Greg, ne skrećući pogled s telefona. Barem to njegovo pitanje pokazuje da je obraćao pažnju, na način svojstven Gregu.

„Mora da ja to sve spržim svojom nervoznom energijom“, odgovara ona iako nema pojma šta to znači i da li je to zaista neki proces. „Jesi li me čuo? Rekla sam da ću to uraditi.“

„Uraditi šta?“

Naravno da Greg nema predstavu o čemu ona govori. On se bori da je vidi drugačije od medicinske sekretarice jer je to bila kad ju je upoznao. To je bila i kad su prvi put sedeli na sofa i on se nagnuo ka njoj, poljubio je i iznenadio. U datom trenutku ona nije znala da li je to želela ili ne, ali osećaj je bio dobar, zato je pristala i nikada se nije osvrnula. Neke stvari se zaista promene, ali to poslovno zvanje joj više ne priличи ili ona njemu više ne sličі. U svakom slučaju, Sijena je odlučna da uradi nešto na raskršću na kojem se našla.

„Postoji razlog što sam višak na poslu, da me natera da nešto značajno promenim“, objašnjava Gregu.

Čeka da ospori ovu izjavu i nije mu dugo trebalo.

„Ali naći ćeš nešto drugo – ti si dobra u svom poslu, a i na razgovorima za posao. A nema ni žurbe, zar ne? Možeš da sačekaš i budeš sigurna da si pronašla pravo mesto.“ Obraća joj se kao učitelj đaku. Ovo joj ne prija i samo podstiče njenu odlučnost. Ona je njemu ravna, njihovi poslovi ne bi trebalo da nešto određuju u njihovom odnosu.

Naslonila je laktove na sto. „Ako to sada ne učinim, nikada i neću. Meni je trideset osam godina, Greg. I šta ja imam da pokažem tokom svojih tridesetih?“

Pogledao je pravo u nju, a njegove oči su se raširile. Ovo je njemu strano, ona se obično ne žali, samo obavlja stvari. „Imaš sve ovo“, kaže on gledajući po kuhinji. „Praktično si ti dizajnirala celu ovu kuću. Ja ne bih imao pojma šta s njom da učinim.“ Smeši se, nadajući se da joj je to dovoljno hvale.

Ali Sijena se zahuktala i nema načina da je sada natera da se prepusti. „Upravo sam shvatila šta želim da radim sa ostatkom života.“ Čitala je da svi poslovi propadnu tokom prve godine od osnivanja,

ali to je nije odvrátilo. Odlučna je u tome da će otvoriti svoju firmu za dizajn enterijera, bez obzira na statistiku. Sve ovo objašnjava Gregu, sekunde protiču i ona anticipira njegov odgovor. Htela je da se više interesuje, da je pita da li je sve istražila, da li je o svemu detaljno promislila. Zasigurno će je pitati kako će to sve sprovesti kad nema iskustva u biznisu.

Umesto svega toga, dok mu je pogled usredsređen na telefon, on kaže: „Čini mi se da si sve smislila. U svakom slučaju, ne zaboravi da večeras imamo onu večeru? Sedam uveče.”

Ta večera. Gregove kolege s posla i njihove partnerke, niko od njih nikada ne razgovara sa Sijenom. Nije problem u Martiju, Rubenu ili Hariju, u njihovim ženama je problem. Nije sasvim sigurna, ali joj se čini da je posmatraju sa omalovažavanjem. Ona nije kao one, a pouzdano nije dovoljno dobra za Grega. Nije kao Holi.

„A seti se da Džekson dolazi kod nas posle škole?“, nastavlja Greg. „Holi ima poslovni sastanak, ali obećala je da će stići kući do šest, tako da mogu tada da ga vratim. Potruđiću se da krenem s posla što ranije budem mogao, u suprotnom, teško da ću ga uopšte videti.”

Džekson, Gregov sin. Trinaestogodišnji dečak koji se jedva obraća Sijeni iako ona nije imala ništa sa raspadom braka njegovih roditelja. Posebno je nervira što je Holi ostavila Grega, nije Greg napustio njih. Kada je Sijena došla samo je pokupila deliće i pokušala da pomogne Gregu da se ponovo sastavi. Nema razloga da je Džekson prezire.

„On je tinejdžer pod dejstvom hormona“, uvek ističe Greg. Mada, Džekson je imao samo devet godina kada je ona upoznala Grega – daleko je on bio od tinejdžerskih godina. Greg nikada nema odgovor za to. Divi mu se što brani svog sina, tako i treba da bude.

„Nešto ima problema u školi“, kaže Greg, „tukao se s nekim dečacima iz razreda koji su ga maltretirali.”

„To nikada nisi pomenuo.” Ovo ne iznenađuje Sijenu. Greg skoro nikada ne daje informacije o svom sinu, uvek ona mora da ga pritiška za detalje.

Greg se namrštio. „Nisam? Mislio sam da jesam. Holi je sve to propratila, pa je najbolje da to ne spominjemo osim ako Džekson

sam ne pomene. U svakom slučaju, stići ću kući pre nego što krenemo na večeru. Može da se desi da ostane malo vremena, pa ćemo morati da krenemo odmah.”

„Biće sve u redu”, kaže Sijena jer to je njoj svojstveno, uvek pokušava da se usredsredi na ono pozitivno.

Skoro je pola pet, a Džekson sedi na sofi nadvijen nad svojim *ajpe-dom* i stresa duge šiške sa očiju. Sijena ne može ni da nasluti šta on radi i razmatra da li da proveriti da li je to u šta gleda prikladno, ali koliko poznaje Holi, sigurna je da su mu roditelji postavili ograničenja.

Pokušava da sakrije nervozu od Džeksona, ali kuva joj u stomaku od pre pet minuta kada je Greg pozvao. Kasniće, zaglavljen je u saobraćajnoj gužvi, pa je morao da zamoli Holi da ona ode po Džeksona. Sijenina brza reakcija bila je da predloži da ona sama krene ka restoranu da bi makar jedno od njih dvoje stiglo na vreme.

Učinila je to iako se užasava te večere, a i tamo će morati da se pojavi bez Grega i suoči se sa upitnim pogledima drugih žena. Bodri sebe da može to da uradi i da je mnogo puta uspevala.

Najzad, nije li ona ta koja je uvežbana u prikazivanju da je sve savršeno? Greg ne kasni namerno – nema joj pomoći. Spremao se već da krene kad je morao da preuzme operaciju od kolege – hitnu histerektomiju. Žena hirurga se onesvestila kod kuće i morali su hitno da je prebace u bolnicu koja je najbliža njihovoj kući u Sariju. Sijena je navikla da je Greg dežuran po pozivu i da mora da se javi za hitne slučajeve koji ga odvajaju od kuće, ali odnedavno je to više nego ranije. Čini joj se da sada koristi svaku priliku da ostane što je duže moguće.

Ovo nije jedna od tih situacija, ubedila je sebe dok je u tišini sedela sa Džeksonom. Greg se radovao ovoj večeri. On im se uvek raduje.

Uprkos tome, nemoguće je sprečiti navalu sumnje. Sijena daje sve od sebe da se usredsredi na pozitivne stvari, ali se njen um bori sa sobom. Jesu li Gregovi kasni dolasci samo zbog toga što mu je stalo do pacijenata? Da, on je posvećen svom poslu, to ne može da

se spori, ali zar nije to sve previše zgodno? Pokušava da se priseti da li je bilo drugačije kada je bio oženjen sa Holi, a Sijena je tada bila sekretarica drugom doktoru u bolnici. Lako je pogrešno se prisetiti stvari posle određenog vremena, pa ne može biti sigurna. Jedva da ga je tada poznavala. Kada je postala deo njegovog života, sve što je naučila o njemu jeste ono što joj je on dozvolio da vidi sa distance.

„Zašto se tata još uvek nije vratio?“, pita Džekson ponovo, ali je i dalje gledao u *ajped* radije nego u nju. Kakav otac takav i sin. Sijena mu je već objasnila situaciju, ali on na svakih nekoliko minuta ponovi pitanje.

Ispustila je dubok izdah. „Kao što rekoh, Džeksone, on je na poslu, operiše. Ali doći će tvoja mama po tebe, a tatu ćeš opet videti uskoro. Žao mi je što se ovog puta niste sreli. Znam da on žali što te neće videti.“ Prestala je da govori jer nije bila sigurna da je Džekson uopšte sluša.

Tišina u sobi bila je nepodnošljiva. „Kako ti je u školi?“, pitala je da bi popunila prazninu. Ipak, čim je to izgovorila shvata da ako su ga tamo maltretirali i ako se tukao, onda je to poslednja stvar koju bi želeo da komentariše. Svejedno, otvorila mu je temu da o njoj priča u slučaju da želi, ali sumnja da će to biti slučaj.

Sijena želi da ga pita o Holi. U poslednje četiri godine intrigira je da zna više o bivšoj ženi svoga muža – Greg joj uvek daje informacije samo u crticama. Razumljivo, ako se uzme u obzir da ga je Holi ostavila rastrgnutog, ali Sijena želi da zna više o ženi koju je Greg toliko voleo. Na nesreću, Greg je zatvoren po tom pitanju, usne mu se stegnu svaki put kad ona pomene Holi. Ona zna da ova žudnja za informacijama nije dobra, ali su joj je potrebne da joj upotpune nedostajuće deliće njegovog života.

Neko bi pomislio da je zbog Džeksona i vremena koje on provede u njenoj kući dosad morala da upozna Holi prilično dobro, ali ni izbliza nije tako. Greg obično uzima i vraća sina, a čak kada Holi mora da dođe po njega, kao večeras, sačekace u kolima i Sijeni samo kratko mahnuti.

Samo jednom je Sijena bila toliko blizu da je mogla da joj prouči crte lica, kada je došla da se nađe sa Gregom u bolnici, mnogo pre

nego što su on i Sijena nešto značili jedno drugom. Još uvek može da se seti kako se Holi ozarila u licu dok je Greg hodnikom hodao prema njoj i kako ga je zagrlila kao da ih niko nije gledao. Ili je nije bilo briga i da jeste. Nijedno od njih dvoje nije primetilo da je Sijena prošla pored njih i nasmejala se u sebi što je prisustvovala tako otvorenom pokazivanju emocija. Naravno, ovo je bilo pre nego što je bilo šta osećala prema Gregu, mnogo pre onog poljupca. Ali šokirala se kada ga je ubrzo potom Holi napustila.

„U školi je u redu”, rekao je Džekson, i dalje je ne gledajući.

Jasno je da iz njega ništa više neće izvući, pa je odustala. „Želiš li da gledaš *Netfliks* dok čekaš mamu?” Ovo nije mnogo bolje od *ajpe-da*, ali će barem biti neke buke u sobi da nadvlada neizdrživu tišinu.

Džekson bez oklevanja odgovara: „Da, molim.”

Makar je uvek učtiv.

Na kraju je Greg u restoran zakasnio četrdeset pet minuta. Sijena sedi za šankom restorana *Ajvi* u Kovent gardenu i ponaša se uobičajeno. Nije u stanju da razluči da njena elokventnost maskira njenu nervozu. Čak zebnju. Ubedila je sebe da je njeno samopouzdanje na kraju iskreno i da proističe iz snage karaktera koji je ona teškim naporima uspeła da razvije. U ovom trenutku ne bi poverovala da će se uskoro sve to promeniti.

Marti sedi pored nje. On je jedini Gregov prijatelj koji uopšte razgovara s njom posle učtivog, ali usiljenog pozdravljanja, a Sijeni je on drag uprkos njegovoj ženi.

„Pa kako ti je u životu?”, pita on. Osmeh koji je usledio topao je i prijateljski. Druga dvojica Ruben i Hari već su je pozdravili i sada stoje naslonjeni na šank i vatreno debatuju o nečemu iz medicine što ona neće ni pokušati da shvati.

Marti je kardiorakalni hirurg i Gregov najbolji drug s posla. Ona nije imala predstavu šta znači kardiorakalni kad se prvi put prijavila za posao u bolnici Sv. Tomas, ali je sve dobro istražila, potrošila sate u pamćenju medicinskih termina koji nikada nisu ni spomenuti u razgovoru za posao. Pored značajnog iskustva u administraciji, ništa od toga nije bilo u nekoj oblasti medicine, pa joj je

trebala neka prednost kako bi je poslodavci prepoznali kao jedinu osobu za taj posao. Nije joj bila namera da joj to preraste u karijeru, samo nešto interesantno čime će se baviti dok čeka inspiraciju.

„Veoma dobro, hvala Marti.” Potapšala mu je ruku. „Kako je kod tebe? Kako si?”

On pokaza svoju ženu koja, kao i obično, drži distancu u grupi sa Evom i Niki kraj šanka. Sijeni to liči na grupice majki kraj školskog igrališta koje prave kliku i namerno isključuju druge iako nikada to nije iskusiła, budući da nema dece. Te tri žene jedva da su je prime-tile otkako su stigle i to malo što su progovorile bilo je da pitaju gde je Greg. Znala je da Holi nikada ne bi imala ovakav problem.

„Džo i deca me stalno okupiraju”, kaže Marti. „Aha, naravno, i operacije”, smeje se.

Ovo je još jedna od stvari koje joj se sviđaju kod Martija – on je vrhunski hirurg u svojoj oblasti, radi naporno koliko i Greg, ali njegova žena i deca su uvek na prvom mestu. Oni ga čine zadovoljnim i ispunjenim, to svako jasno vidi. Čak i sada, kada je u braku mnogo duže od nje i Grega, on i dalje ne može da odvoji pogled od Džoane.

„A kako je Džekson?”, pita Marti.

„Odlično je. Dobro mu ide u školi.” Govori to kao da zna iz prve ruke, ali samo se pouzda u ono što joj je Greg preneo. „Bio je sa mnom danas posle škole jer je Holi imala nešto da obavi.” Ovo zvuči kao da ona dobro poznaje Holi, kao da su prijateljice koje znaju gde se koja kreće. Sijena se nada da, pošto ju je pomenula, Marti može nešto reći – bilo šta – o toj ženi. On ju je dobro poznao dok su Greg i ona bili u braku, pa ima smisla što misli da bi on mogao podeliti neku informaciju. Sijena samo mora da bude pažljiva kad tome pristupa, svi znaju da Greg nerado priča o svom prethodnom braku.

„Ah, Holi”, promrmlja on. „Kako je ona?”

„Dobro je. Niste u kontaktu? Ja sam, znaš, mislila da ste dobri prijatelji?”

Marti koluta očima. „U suštini smo bili. I znam da je za Džo bilo teško, zato je i bilo dobro da se ne mešamo. Uvek je nezgodno kada se brak raspadne, a imali ste zajedničke prijatelje. Treba napraviti

teške izbore.” Pogled mu skreće ka vratima, nelagodno mu je da priča o Gregovoj bivšoj ženi. „Ipak, Džekson je divan dečko, zar ne?”

„Jeste”, složila se iako je malo toga čime ovo može da potkrepi. Možda jeste, a možda i nije, za četiri godine koje je provela sa Gregom nije baš uspjela to da rasvetli. On je jednostavno Džekson. Dečak koji se drži što je moguće dalje od nje, uprkos njenim svesrdnim naporima da se s njim bolje upozna. Ali nikada nije neučtiv prema njoj, to mu priznaje.

„Očekujem da ćete ti i Greg uskoro imati dece.” To nije ni bilo pitanje i, da je rekao neko drugi, možda bi se uvredila, ali Martijev pogled i dalje je bio uprt u njegovu ženu, koja sada razdragano priča sa druge dve žene. Sijena je sigurna da on ćaska kako bi joj pravio društvo. Ipak, primećuje da ih svaki čas Džo pogleda, verovatno očajnički pokušava da spreči Martija da s njom ležerno razgovara, ali u isto vreme ne može da se odvoji od tračeva koje ispredaju njene drugarice.

Ipak, nema potrebe da Džo brine zbog Sijene. Ona ne bi ni flertovala sa drugim muškarcem, a posebno ne s nečijim mužem. Ali ne može tako nešto da kaže za Niki, Rubenovu ženu. Ta žena koristi svaku priliku da se nabacuje Gregu, dodiruje mu ruku, njen glas postane umilan i ženstveniji kad priča s njim. Sijeni se od toga prevrće utroba. Trebalo bi tome da se smeje, Greg nikad ne bi pao na nekog takvog. Niki je zapovedna žena, direktorka u tehnološkoj kompaniji i uz izuzetke Ivu i Džo, sve ostale tretira kao svoje zaposlene.

„Nema dece kod nas”, Sijena kaže Martiju. Ona nema želju da ima dece i sigurna je da se ta želja neće rasplamsati u njoj. Ne brine je što se kasno odlučila da to napusti. Nema to veze s tim što nema materinski instinkt ili što joj nije stalo – za to niko ne može da je optuži – jednostavno je srećna sa onim što ima. Ona i Greg u svom svetu, nova karijera je na vidiku. Nema mesta za nešto drugo. I pored toga što to nikada nije rekao, ona je sigurna da Greg oseća da su njegovi bebačići dani prošlost. Barem se tu potpuno slažu.

Marti izgleda da je šokiran njenim odgovorom. „Ah, ja sam mislio...”

„Izvini što kasnim.” Greg se pojavio i otpustio kravatu. „Šta sam propustio?”

Posle ovoga ostatak večeri protiče baš kako je i mislila – muškarci diskutuju o najnovijim dostignućima u medicini ili hirurgiji, a Džoana, Niki i Iva je koliko god mogu isključuju. Ona im ovo namerno otežava, koristi svaku priliku da se ubaci u razgovor, ali umorila se od ove igre i na kraju ostala tužna. One žele da se ona oseća kao autsajder, kroz kožu im izbija koliko je osuđuju. Ona nije na njihovom karijernom nivou i stoga nije vredna njihovog društva.

Ne liči na nju da se u bilo čemu preda. Ali ne može da prestane da se pita šta je Marti hteo da kaže pre nego što se Greg pojavio.

Kasnije leži u krevetu, posmatra Grega kroz otvorena vrata njihovog apartmanskog kupatila, sluša zvuk električne četkice dok on temeljno pere svoje zube. Četiri godine nisu umanjile osećaj privlačnosti i žudi da oseti toplinu njegove kože na svojoj. Ne može da se seti kada ju je poslednji put dodirnuo, jesu li protekle nedelje? Sigurno ne meseci? Uvek se nešto ispreči. Večeras je odlučna da to promeni.

Kada Greg završi u kupatilu i uskoči pod jorgan, Sijena prelazi rukom preko njegovih grudi, iznenađena kako je njegova koža hladna. Stavio je svoju ruku na njenu da ga ne bi dalje dodirivala. „Sijena, zaista sam umoran. Žao mi je. Danas je... samo ću reći da je danas bio dugačak i težak dan.”

Hoće li sutra biti dan kad će mu ponestati izgovora?